

Dictadures

Aquests dies hem vist com la presidenta del govern de Taiwan Tsai Ing-Wen ha demanat ajuda internacional referint-se al perill que hi ha amb la Xina comunista; demana que la comunitat internacional intercedeixi per evitar que la República Popular Xinesa envaeixi Taiwan. Respecte a aquest conflicte, les paraules de Xi Jinping, president de la República Popular Xinesa: "L'exèrcit ha d'estar preparat", són una amenaça. No n'hi ha cap dubte.

L'any 1949 la Xina comunista d'en Mao Zedong va aconseguir reduir la dictadura del *generalíssim* Chiang Kai-Shek i va entrar a formar part dels cinc grans (Rússia, els EUA, el Regne Unit, França i la Xina, que encara avui dia tenen el *dret de vet*), i el govern nacionalista de Chiang Kai-Shek va quedar reduït a una part minsa de l'imperi xinès, i només es va quedar amb l'illa de Formosa i Quemoi, de Taiwan, per mantenir-se com una mena de govern a l'exili –llocs, aquests, protegits pels EUA i que van ser bombardejats durant més d'una dècada per l'exèrcit de Mao.

Després van venir altres governants, com Deng Xiaoping, qui, en el món de l'economia, va fer créixer l'actual gegant xinès amb les seves reformes econòmiques de liberalització de l'economia comunista; i, actualment, Xi Jinping, el qual s'està convertint en una amenaça, no només per a Occident, sinó també per als països del seu propi continent, per als EUA i per a Hong-Kong i Macau, països descolonitzats per resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, que el govern xinès ha integrat en la seva pròpia casta, amb pretensions pròpies d'un govern que no respecta el més mínim dret d'autonomia dels pobles ni de les regions, ni accepta descentralització de cap tipus. Aquesta actuació em recorda les dècades dels anys 40 i 50 quan Espanya reivindicava el retorn de Gibraltar en veus de la Falange i del Ministeri d'Afers Exteriors, i tenia com a colònies part del Marroc, Ifni, Guinea Equatorial, Guinea Bissau i Fernando Poo. Naturalment, ningú no va escoltar el govern del *generalíssim* Franco, el dictador.

Esperem que les pretensions de l'actual president xinès Xi Jinping envers Hong Kong i Macau no prosperin. Pobles colonitzats, lliures arran de les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU i integrats en un país, la Xina, que, en lloc de donar-los sobirania, els manté encara més colonitzats, amb les seves pràctiques de país colonitzador.

Esperem, doncs, que les intimidacions i amenaces del govern de la República Popular Xinesa respecte a Taiwan no s'acompleixin, perquè això podria provocar un conflicte internacional d'alt voltatge.

Joan Viaplana Prat
Caldes de Montbui

Espero de tu...

El dia de Reis els nens han estat els grans protagonistes, aquests petits als quals, com a nosaltres, ens van educar per ser allò que s'esperava de nosaltres. A l'escola, a casa, a les extraescolars... tot està programat per complir amb el pla de vida marcat acuradament fins i tot abans de néixer –bon nivell d'anglès i de mates, dansa per tenir un cos esvelt, futbol o bàsquet per destacar en alguna cosa, perquè això és el que s'espera de cadascun d'ells, que destaquin respecte a la resta-. I seguir dòcilment el programa de vida els dona confiança i seguretat, assegura la seva tranquil·litat i senten el dret de ser acceptats, fins i tot de ser estimats. I mentre tot això va passant, ens oblidem de mirar-los als ulls i descobrir qui són, albirar els seus talents amagats, explorar què volen i què necessiten ells, no nosaltres.

Educar per omplir en comptes de per buidar seria potser el millor regal de Reis d'aquest any, no cre-

Resposta a "La dignitat d'una gossa"

Amb relació a l'article publicat a *El 9 Magazin* d'EL 9 NOU titulat "La dignitat d'una gossa": "No sé si un animal és capaç de raonar o no, només sé que és capaç de sofrir i això el converteix en el meu pròxim." Són paraules de sant Francesc d'Assís. Podria fer un escrit en defensa de la meua opinió tan llarg com el seu, però com que no soc escriptora, ni molt menys, només afegiré un comentari: en temps dels esclaus, la persona que el posseïa, era totalment lliure de fer amb ell tot el que li semblava; castigar-la brutalment i, fins i tot, arribar al punt de matar-la. No existia cap mena de protecció ni prohibició. Els animals venen en aquest món de la mateixa manera que vostè i jo, sense que ningú no els preguntés si volen venir-hi. Però nosaltres, si volem tenir-nos per superiors, hem de respectar-los i protegir-los encara que només sigui per llei natural. Ja se sap: el més fort ha de protegir el més dèbil; el més savi ha de protegir el més ignorant, etcètera. Amb tot el respecte.

Ester Camp Lloreda
La Garriga

ieu? Canviem el missatge de les Seves Majestats, de: "Et mereixes el regal per ser bo" –és a dir, seguir el camí marcat– per un: "Espero de tu que cada dia et sembli més a tu mateix, a aquell que vols ser. Espero també que tinguis cura en la mateixa proporció dels que et cuiden. Espero de tu que descobreixis quins són els teus talents, aquells que et fan únic i especial, perquè seran ells els que t'ajudaran a sentir-te capaç de caminar amb pas ferm cap al teu propòsit. I sobretot, passi el que passi, espero de tu que aprofitis la màgia d'aquesta nit perquè mai t'oblidis de continuar somiant".

Que la màgia ens hagi acompanyat el Dia de Reis, i que els somriures i les mirades d'il·lusió es prolonguin durant mesos perquè els nostres petits sabran per fi què s'espera d'ells!

Cristina Gutiérrez Lestón
Santa Maria de Palautordera

Estupor amb Mango

Fa poc li vaig comentar al director d'aquest periòdic el meu estupor en llegir a EL 9 NOU que el gran centre logístic mundial de Mango és en realitat un polígon on l'empresa s'està venent les naus. Ara, llegim bocabadats que ha fet un crèdit de "refinançament" de 500 milions d'euros (més de 83.000 milions de pessetes!) per eixugar el seu deute! I representa que ho fa Isak Andic, l'home més ric de Catalunya. Aquest és el periodisme que m'agrada i que hauria d'interessar! Però no us quedeu aquí. Pot ser que la meua ignorància en economia faci que vegi coses rares on no hi són, però crec que s'hauria d'anar a l'Ajuntament de Lliçà d'Amunt i preguntar en què consisteix exactament el centre

logístic. I millor, a algun grup de la oposició. I encara més perquè dies després he passat per aquest centre logístic i m'he trobat un Viena, súpèrs, etcètera! Segurament el que em crida l'atenció o considero prioritari, a la majoria no li sembla. I, en aquest cas, potser tot és absolutament normal encara que jo sigui incapaç de capir-ho.

Esteve Maspons
Mollet del Vallès

Més tranquil·litat

Ara que s'ha acabat l'any i veient l'acceleració amb què s'han succeït els esdeveniments, es fa desitjable que la situació es tranquil·litzi i que s'intenti reflexionar i aturar-se i deixar que les coses es vegin més clares i no acceptar com a bo res que sigui mancat de veritat. Tot seguit, sí que voldria despenjar-me del calendari de 2018 i col·locar el nou calendari de 2019 tot desitjant que aquest nou any sigui alegre i pacífic i que nosaltres, els ciutadans, no ho deixem tot tant en mans del nostre representant polític, ja que posseïm clarament el privilegi, el deure i el dret de corregir i exigir més del que a vegades ho fem.

Anna Maria Muntada Batlle,
Granollers

Les llistes d'espera 'maten'

Vaig a recuperar aquestes *infames* declaracions de l'Eduard Pujol, portaveu adjunt de JxCat, que considera que "la solució per a la crisi sanitària a Catalunya és votar sobre el seu dret a l'autodeterminació i que discutir sobre les llistes d'espera no és el 'essencial'. Feia, amb aquestes paraules, referència a les mobilitzacions que hi va haver a Catalunya a començaments d'aquest mes de desembre en contra de les llistes d'espera i per una millora a la sanitat pública. Doncs li faré uns apunts breus al respecte de la qüestió:

Primer: més de 40 càrrecs sanitaris es van apujar el sou durant les retallades. Almenys 42 gestors de la xarxa de sanitària pública es van apujar el sou entre 2014 i 2016. Aquests anys van coincidir, precisament, amb l'última època de les retallades que va executar el govern de l'Artur Mas i que va deixar el Departament de Salut amb 1.500 milions d'euros menys de pressupost, les llistes d'espera disparades i fins a 2.400 professionals menys.

Segon: som la comunitat amb més pacients en llistes d'espera. El temps mitjà per ser operat és de 132 dies, 39 per damunt de la mitjana estatal. I el nombre de malalts que espera quèròfan triplica el d'autonomies com Madrid o València.

Tercer: el pressupost sanitari destinat a nivell bàsic assistencial ha disminuït del 18,4% el 2010 al 16,9% actual. Mentrestant, el personal sanitari també ha anat perdent poder adquisitiu des del 2010.

Per últim, cal recordar-li al senyor Eduard Pujol que el 10 de desembre passat a la nostra població, Mollet, hi va haver una mobilització nombrosa i transversal, ja que a aquesta li van donar suport i suport 25 entitats, entre associacions, sindicats i partits polítics. Perquè la defensa de la sanitat pública de qualitat és una causa justa, en la qual el conjunt de la ciutadania està unit per damunt de sensibilitats i ideologies. Així que mentre aquest senyor considera que no és "essencial" discutir sobre les llistes d'espera i *sacseja la bandera*, a Catalunya la ciutadania pateix unes llistes d'espera que son simplement *immorals* (igual que les seves declaracions). Les llistes d'espera *maten*.

José Sánchez, membre de la Plataforma
en Defensa de la Sanitat Pública del Baix Vallès
Mollet del Vallès

